

VERONICA ROSSI

Yhä
sininen
taivas

WSOY

VERONICA ROSSI

**Yhä
sininen
taivas**

SUOMENTANUT
INKA PARPOLA

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

Into the Still Blue

Copyright © 2014 Veronica Rossi

All rights reserved.

First published by HarperCollins Children's Books,

a division of HarperCollins Publishers.

Suomenkielinen laitos © WSOY 2014

By arrangement with Adams Literary and Ia Atterholm Agency.

ISBN 978-951-0-40406-5

Painettu EU:ssa

Michaelille

ARIA

Aria nytkähti istuma-asentoon. Laukausten ääni kajahteli hänen korvissaan.

Hän räpytteli hämmentyneenä silmiään nähdessään purjekankaiset seinät, kaksi olkipatjaa ja kuhmuraisten säilytysarkkujen pinon, kunnes vihdoin muisti olevansa Perryn teltassa.

Oikeassa käsivarressa jyskytti tasainen kipu. Hän katsoi valkoista sideharsoa, joka oli kiedottu olkapäästä ranteeseen, ja kauhu velloi hänen vatsanpohjassaan.

Vartija oli ampunut häntä Haaveessa.

Hän nuoli kuivia huuliaan ja maistoi kitkerän kipulääkkeen. *Kokeile sitä*, hän käski itseään. Miten vaikeaa se muka oli?

Tuska viilsi syvällä hauiksessa, kun hän yritti puristaa kätensä nyrkkiin. Sormet koukistuivat vain aavistuksen. Oli kuin hän olisi menettänyt kyvyn kommunikoida kätensä kanssa; viesti oli kadonnut kesken matkan jonnekin käsivarteen.

Hän kompuroi jaloilleen ja huojahteli hetken paikoillaan odottaen, että huimauksen aalto laantuisi. Hänet oli tuotu tähän teltaan heti, kun

hän ja Perry olivat päiviä sitten saapuneet, eikä hän ollut poistunut sieltä sen koommin. Mutta enää hän ei voinut jäädä hetkeksikään. Kannattiko hänen edes, jos hänen tilansa ei tästä kohentunut?

Hänen saappaansa kököttivät kirstun päällä. Hän halusi kiihkeästi nähdä Perryn, joten hän kiskoi ne jalkaansa – vaikka se olikin haastavaa, kun käytössä oli vain yksi käsi. ”Typerät kengät”, hän mutisi. Hän nyki lujempaa, ja käsivarren kipu muuttui poltteeaksi.

”Voi, älä toki saapasparvoja syytä.”

Molly, heimon parantaja, astui teltan oviläpistä lamppu kädessään. Hän oli pehmeä ja harmaatukkainen eikä näyttänyt pätkeäkään Arian edesmenneeltä äidiltä, mutta luonteeltaan he olivat samanlaisia. Vakaita ja luotettavia.

Aria survoi jalat saappaisiin – mikään ei motivoinut niin kuin yleisö – ja suoristi selkänsä.

Molly asetti lampun kirstujen päälle ja tuli hänen luokseen. ”Oletko varma, että sinun kannattaa nousta?”

Aria sipaisi hiukset korvansa taakse ja yritti hengittää rauhallisemmin. Niskaan oli kihonnut kylmä hiki. ”Tulen hulluksi, jos jään tänne enää hetkeksikään.”

Molly hymyili posket lampunvalossa hehkuen. ”Olen kuullut täsmälleen saman jo pariin kertaan tänään.” Hän painoi karkean kätensä Arian poskelle. ”Kuume on laskenut, mutta pian on uuden lääkkeen aika.”

”Ei.” Aria pudisti päätään. ”Voin ihan hyvin. En jaksakaan enää nukkua.”

Nukkuminen ei ollut oikea sana. Hänellä oli kuluneilta päiviltä vain pari sameaa muistikuvaa siitä, miten hän oli kohonnut mustista syövereistä pintaan saadakseen lääkettä ja siemaillakseen lihalientä. Joskus Perry oli paikalla, piteli häntä sylissä ja kuiskutteli hänen korvaansa.

Kun Perry oli puhunut, Aria oli nähnyt hehkuvia hiiliä. Muuten oli ollut pelkkää pimeyttä – tai painajaisia.

Molly tarttui hänen tunnottomaan käteensä ja puristi. Aria ei tuntenut mitään, mutta kun Molly kokeili ylem্পää, hän vetäisi henkeä ja hänen vatsansa kurtistui kasaan.

”Sinulla on hermovaurioita”, Molly sanoi. ”Olet varmaan itsekin jo päättellyt sen.”

”Mutta paraneehan se? Jossakin vaiheessa?”

”Välitän sinusta liikaa antaakseni turhia toiveita, Aria. Totuus on, etten minä tiedä. Marron ja minä teimme parhaamme. Onnistuimme ainakin pelastamaan raajan. Jonkin aikaa näytti siltä, että meidän pitäisi ehkä amputoida se.”

Aria vetäytyi Mollyn otteesta ja kääntyi kohti varjoja tajutessaan, mitä parantaja oli sanonut. Hänen käsivartensa oli miltei amputoitu. Irrotettu, niin kuin jokin kertakäyttökapistus. Asuste. Hattu tai huivi. Oliko todella niin, että hän olisi yhtä hyvin voinut herätä ja huomata, että hänestä puuttui osa?

”Se on se sama käsivarsi, joka myrkytettiin”, hän sanoi ja painoi sen kylkeään vasten. ”Ei siitä muutenkaan ollut juuri mihinkään.” Merkki – puolivalmis tatuointi, joka olisi osoittanut hänet kuulijaksi – oli ruminta, mitä hän oli koskaan nähnyt. ”Esitteletkö minulle paikkoja, Molly?”

Aria ei jäänyt odottamaan vastausta. Tarve nähdä Perry – ja unohtaa käsivarsi – oli musertava. Hän sujahti teltan oviliepeiden alta ja pysähtyi niille sijoilleen.

Jo pelkästään luolan suunnaton koko häkellytti häntä. Valtava laajuus, joka tuntui olevan sekä lähellä että kaikkialla. Ylhäällä leviävästä pimeydestä erottui kaiken kokoisia tippukiviä, pimeydestä, joka ei tun-

tunut samalta kuin lääketokkuran aikaansaama pimeys. Tuo pimeys oli ollut tyhjää, poissaolevaa. Tällä pimeydellä oli ääni ja tilavuus. Se tuntui täydeltä ja elävältä, humisi matalana ja loputtomana hänen korvissaan.

Hän veti syvään henkeä. Viileä ilma tuoksui aavistuksen suolaiselta ja savuiselta. Hajut olivat niin väkeviä, että hän pystyi maistamaan ne.

”Useimmille meistä vaikeinta on juuri pimeys”, Molly sanoi seisahduksessaan hänen rinnalleen.

Aria näki heidän ympärillään siisteissä riveissä lisää telttoja, kuin räjäisiä haamuja hämärässä. Jossain kauempana välkähteli soihtuja, ja hän erotti ääniä – pyörän räsähtelua kivellä, veden tasaista lirinää, vuo-
hen anovaa määintää. Äänet kaikuivat luolassa voimakkaina, pahoinpitelivät hänen herkkiä korviaan.

”Kun ei näe neljäkymmentä askelta pidemmälle”, Molly jatkoi, ”on helppo tuntea olevansa ansassa. Me emme ole, taivaitten kiitos. Emme ole vielä siinä pisteessä.”

”Entä eetteri?” Aria kysyi.

”Pahempi. Myrskyjä on ollut päivittäin teidän tulostanne saakka. Osa on raivonnut aivan yllämme.” Molly sujautti käsivartensa Arian terveeseen käsikynkkään. ”Olemme onnekkaita, koska meillä on tämä paikka. Aina vain ei ole helppo ajatella niin.”

Arian mieleen välähti kuva tomuksi murenevasta Haaveesta. Hänen kotinsa oli poissa, ja vuorovetisten yhdyskuntakin oli hylätty.

Molly oli oikeassa. Tämä oli tyhjää parempi.

”Haluat varmaankin nähdä Peregrinen”, Molly sanoi ja johdatti Arian telttarivin ohitse.

Välittömästi, Aria mietti. Mutta hän sanoi vain: ”Kyllä.”

”Sinun täytyy valitettavasti odottaa jonkin aikaa. Saimme sanan territorioon tulevista ihmisistä. Peregrine lähti Grenin kanssa ottamaan

heitä vastaan. Toivon, että siellä on Roar ja että hän on tuonut Cinderin mukanaan.”

Jo pelkkä Roarin nimen kuuleminen sai Arian kurkun kuristumaan. Hän oli huolissaan nuorukaisesta. He olivat olleet erossa vain muutamman päivän, mutta se oli liian pitkä aika.

He saapuivat avoimelle alueelle, yhtä laajalle kuin aukio vuorovetisten yhdyskunnan sydämessä. Sen keskellä oli puinen lava, jonka ympärillä oli pöytiä ja tuoleja ja lamppeja. Kaikki pöydät olivat täynnä ihmisiä. Ruskeissa ja harmaissa vaatteissaan he sulautuivat hämääseen, mutta heidän puheensa kantautui kohti häntä, ja heidän äänensä olivat levottomuuden sävyttämiä.

”Meillä on lupa poistua luolasta vain silloin, kun ulkona on turvallista”, Molly sanoi pannen merkille Arian ilmeen. ”Tänään lähistöllä palaa tulipaloja ja etelämpänä riehuu myrsky, joten olemme jumissa täällä.”

”Eikö ulkona ole *turvallista*? Juurihan sinä sanoit, että Perry on siellä.”

Molly iski silmää. ”Niinpä, mutta hän saa rikkoa omia sääntöjään.”

Aria pudisti päätään. Veriherrana Perryn oli pikemminkin pakko ottaa riskejä.

Lavan lähettyvillä olevat ihmiset huomasivat heidät. Vuorovetisten heimolla oli osuva nimi: he olivat auringon vaalentamia ja suolan kuu-raamia. Aria löysi Reefin ja muutaman tämän vahvimista satureista, ryhmän, joka tunnettiin Kuusikkona. Hän tunnisti kolme veljestä: Hyden, Haydenin ja Stragglerin, nuorimmaisen. Hän ei hämmästynyt, kun Hyde, joka oli veljiensä tavoin näkijä, äkkäsi hänet ensimmäisenä. Hyde kohotti kätensä epävarmaan tervehdykseen.

Aria heilautti hänkin vapisevasti kättään. Hän tuskin tunsi miestä,

ylipäättään ketään tästä väestä. Hän oli viettänyt Perryn heimon parissa vain muutaman päivän, ennen kuin oli lähtenyt vuorovetisten yhdyskunnasta. Nyt, seistessään näiden lähestulkoon ventovieraiden ihmisten edessä, hän tunsi väkevää kaipuuta nähdä *oman* väkensä, mutta hän ei löytänyt ketään. Yksikään niistä ihmisistä, jotka hän ja Perry olivat pelastaneet Haaveesta, ei ollut paikalla.

”Missä asukit ovat?” hän kysyi.

”Erillisellä alueellaan luolassa”, Molly sanoi.

”Miksi?”

Mutta Mollyn huomio oli jo kiinnittynyt Reefiin, joka jätti miehensä ja harppoi heidän luokseen. Pimeydessä hänen piirteensä näyttivät jopa karummilta, nenästä poskeen ulottuva massiivinen arpi entistä uhkaavammalta.

”Olet vihdoinkin jalkeilla”, Reef sanoi. Äänensävyyn perusteella olisi voinut kuvitella, että Aria oli vetelehtinyt vuoteessa. Perry välitti tästä miehestä, Aria muistutti itselleen. Luotti häneen. Mutta Reef ei ollut koskaan tehnyt elettäkään ystäväystyäkseen hänen kanssaan.

Hän tuijotti Reefiä silmiin. ”Haavoittuneen elämä on ikävyyttävä.”

”Sinua tarvitaan”, Reef sanoi piittaamatta ivasta.

Molly heilutti miehelle sormiaan. ”Älä yritäkään, Reef. Hän heräsi aivan vastikään ja tarvitsee tilaisuuden sopeutua. Älä pakota häntä tähän liian aikaisin.”

Reef suoristi selkensä, ja hänen paksut kulmakarvansa kuroutuivat yhteen. ”Milloin minun sitten pitäisi kertoa hänelle, Molly? Jokainen päivä tuo tullessaan uuden myrskyn. Ruokavarastomme vähenevät tunti tunnilta. Jokaisen minuutin myötä joku on lähempänä menettää järkensä tämän kallion sisällä. Jos on olemassa parempi hetki kertoa

hänelle totuus, haluaisin totisesti tietää.” Reef nojautui, niin että pari paksua lettiä heilahti eteenpäin. ”Sodan säännöt, Molly. Me teemme, mitä pitää tehdä, silloin, kun se pitää tehdä. Juuri nyt se tarkoittaa sitä, että tytön on kuultava, mikä tilanne on.”

Reefin sanat karkottivat viimeisenkin sumeuden häivän Arian mielestä. Ne palauttivat hänet mielentilaan, jossa hän oli viikko sitten ollut: valpas ja jännittynyt, hivenen hengästynyt, epätoivon tunne kiemurrellen sisuksissa kuin vatsakipu.

”Kerro minulle, mitä on tapahtunut”, hän sanoi.

Reef käänsi terävän katseensa Ariaan. ”On parempi, jos näytän”, hän sanoi ja harppoi tiehensä.

Aria seurasi Reefiä kokoontumisalueelta syvemmälle luolaan. Se muuttui pimeämmäksi ja hiljaisemmaksi ja vieläkin pimeämmäksi, ja hänen pelkonsa kasvoi askel askelelta. Molly huokaisi vimmastuneena, mutta lähti mukaan.

He luovivat tietään tippukivimuodostelmien halki – kivisen metsän, joka valui katosta ja kohosi maasta ja sulautui vähitellen yhteen – kunnes astuivat luonnon muovaamaan käytävään. Siellä täällä tunnelista avautui muita käytäviä, joista hohkasi viileää, kosteaa ilmaa hänen kasvoilleen.

”Tuolla on lääke- ja tarvikevarasto”, Molly sanoi ja viittoi vasemmalle. ”Siellä on kaikkea muuta paitsi ruokaa tai eläimiä. Niitä pidetään eteläpään luolissa.” Naisen ääni kuulosti hiukan liian hilpeältä, ikään kuin hän yrittäisi hyvittää Reefin äreyttä. Hän heilutteli lamppua kevyesti kävellessään, sai varjot kallistumaan ylös alas ahtaassa käytävässä. Ariaa alkoi hiukan huimata ja kuvottaa, ikään kuin hän olisi ollut merisairas. Tai luolasairas.

Minne he häntä veivät?

Hän ei ollut koskaan ennen kokenut tällaista pimeyttä. Ulkona oli etetteriä, tai auringonvaloa, tai kuunvaloa. Kapselissa, Haaveen suojattujen muurien suojassa, valot paloivat aina räikeästi. Aina. Tämä oli uutta, tämä tukahduttava suvanto. Hän tunsi sysimustan pimeyden täyttävän keuhkonsa jokaisen hengenvedon myötä. Hän joi pimeää. Kahlasi sen halki.

”Tuon verhon takana on Taisteluhuone”, Molly jatkoi. ”Se on pienempi luola, jonne veimme yhden keittiötalon pukkipoysta. Perry tapaa siellä ihmisiä keskustellakseen heidän kanssa tärkeistä asioista. Poikaparka pääsee tuskin koskaan pois sieltä.”

Reef käveli ääneti heidän edellään ja pudisti päätään.

”Olen huolissani hänestä, Reef”, Molly sanoi selvästi ärtyneenä. ”Jonkun täytyy olla.”

”Luuletko sinä siis, etten minä ole?”

Ariakin oli huolissaan – enemmän kuin kumpikaan heistä – mutta hän puri huultaan ja antoi heidän torailla kahden.

”No, jos olet, osaat totisesti kätkeä tunteesi”, Molly tiuskaisi. ”Et muuta tee kuin soimaat häntä siitä, mitä hän tekee väärin.”

Reef vilkaisi olkansa yli. ”Pitäisikö minun läimäytellä häntä selkään ja kehua häntä suurenmoiseksi? Koituisiko siitä meille hyötyä?”

”Voisit totisesti kokeilla sitä silloin tällöin, jos minulta kysyt.”

Aria lakkasi kuuntelemasta heitä. Hänen käsivarsiensä karvat kohosivat, kun hänen korvansa tarttuivat uusiin ääniin. Vaikerruksiin. Nyyhkäyksiin. Sairaalloisiin ääniin, jotka huuhtoutuivat häntä kohti tunnelista. Tarpeiden kuoroon.

Hän jätti Mollyn ja Reefin ja ryntäsi eteenpäin pidellen haavoittunutta käsivarttaan kylkeään vasten. Hän kääntyi käytävän mutkasta ja saapui suureen, hämärään luolaan, jota valaisivat seinämille asetellut lamput.

Kymmeniä ihmisiä makasi lattialle levitellyillä peitteillä tietoisuuden eri tasoissa. Heidän kasvonsa olivat aavemaisen kalvakat harmaita vasten – samoja vaatteita, joita hän oli käyttänyt koko ikänsä, kunnes hänet oli viskattu ulos Haaveesta.

”He sairastuivat välittömästi sen jälkeen, kun te saavuitte”, Molly sanoi ehdittyään hänen luokseen. ”Sinä menit Perryn teltaan, ja he tulivat tänne, ja tällaista se on ollut. Perry sanoi, että sinulle kävi samoin sen jälkeen, kun jouduit ulos Haaveesta. Se johtuu immuunijärjestelmänne kokemasta sokista. Ilmakiiturissanne oli rokotteita. Kolmellekymmenelle ihmiselle – mutta täällä on neljäkymmentäkaksi. Jaoimme Perryn ehdotuksesta kaikille yhtä suuren määrän. Hän sanoi, että sinä olisit toivonut sitä.”

Aria ei pystynyt vastaamaan. Myöhemmin, kun hän pystyisi jälleen ajattelemaan selkeästi, hän muistaisi Mollyn lausuman sanasta sanaan. Hän miettisi tapaa, jolla Reef tuijotti häntä käsivarret ristissä rinnan päällä, ikään kuin tämä olisi ollut Arian oma ongelma ratkaistavaksi. Mutta nyt hän astui syvemmälle luolaan sydän kurkkuun jämähtäneenä.

Useimmat ihmiset makasivat liikkumattomina kuin kalmot. Toiset vapisivat kuumehorkassa, iho kelmeänä, miltei vihertävänä. Aria ei tiennyt, kumpi oli pahempaa.

Hän tutki kasvoja etsien ystäviään – Calebia ja Runea ja –
”Aria... täällä.”

Hän seurasi ääntä. Hän tunsu syyllisyyden vihlauksen äkätessään Sorenin; hän ei ollut muistanut poikaa. Aria astui ohi vavahtelevien myttyjen ja kyykistyi pojan viereen.

Soren oli aina ollut roteva, mutta nyt hartiat ja niska olivat menettäneet jyrkyyttään. Aria huomasi sen, vaikka poika oli kääriytynyt peit-

teeseen. Hän näki sen lommoisista poskista ja syvällä kuopissaan olevista silmistä, jotka olivat raskaat ja puoliummessa mutta kohdistuneet häneen.

”Kiva kun piipahdit tervehtimään”, Soren sanoi. Hän oli selvästikin enemmän järjissään kuin muut. ”Olen vähän kateellinen yksityismajoituksestasi. Kannattaa selvästi tuntea oikeat ihmiset.”

Aria ei tiennyt, mitä sanoa. Hän ei voinut käsittää tällaista kärsimystä. Sen paino sai hänen kurkkunsa kuristumaan. Hän halusi niin kiihkeästi auttaa. Muuttaa tämän jollakin tavalla.

Soren räpytteli väsyneenä silmiään. ”Tajuan, miksi rakastat ulkopuolta”, hän lisäsi. ”Täällä on megapäheetä.”

PEREGRINE

”Mahtavatko nuo olla Roar ja Twig?” Gren kysyi ohjaten oman hevonsensa Perryn hevosen viereen.

Perry veti henkeä etsien nenällään jälkiä ratsastajista, jotka heimo oli aiemmin havainnut. Hän haistoi pelkkää savua.

Kymmenen minuuttia sitten hän oli poistunut luolasta innokkaana saamaan raitista ilmaa. Valoa ja avaruuden sekä liikkeen tuntua. Sen sijaan häntä oli kohdannut sakea, harmaa savusumu, joka oli peräisin kaiken peittävästä aamun tulipaloista, sekä eetteri, joka poltteli hänen ihollaan pehmeinä neulanpistoina.

”Yllättyisin, jos siellä olisi joku muu”, hän vastasi. ”Roarin ja minun lisäksi juuri kukaan ei tiedä tämän polun olemassaolosta.”

Hän oli metsästännyt Roarin kanssa näissä metsissä lapsesta saakka. He olivat surmanneet yhdessä ensimmäisen uroshirvensä vain vähän matkan päässä. Perry tunsi polun jokaisen mutkan. Se kulki halki maan, joka oli kerran ollut hänen isänsä, sitten hänen veljensä, ja nyt – kun hänestä puoli vuotta sitten oli tullut veriherra – hänen.

Territorio tosin oli muuttunut. Kuluneiden kuukausien aikana eet-

terimyrskyt olivat sytyttäneet tulipaloja, jotka raivosivat kukkuloilla ja jättivät jälkeensä laajoja, korventuneita alueita. Elämän tuoksut – multa, ruoho ja riista – tuntuivat hautautuneen savun karvaan hajun alle.

Gren nyki ruskeaa lakkiaan alaspäin. ”Millä todennäköisyydellä Cinder on heidän kanssaan?” hän kysyi. Cinder oli siepattu silloin, kun Grenin oli ollut määrä vartioida poikaa, eikä hän ollut voinut antaa sitä itselleen anteeksi.

”Siihen on hyvä mahdollisuus”, Perry sanoi. ”Roar onnistuu aina.”

Hän mietti Cideriä, miten heikko ja hauras poika oli ollut silloin, kun hänet oli viety. Perry ei halunnut ajatella, mitä hänelle oli tapahtunut Sablen ja Hessin käsissä. Sarvet ja asukit olivat yhdistäneet voimansa ja kaapanneet Cinderin, sillä pojalla oli kyky hallita eetteriä. Vaikutti siltä, että Cinder oli avain Yhä-sinisen saavuttamiseen, mutta Perry halusi pojan takaisin pojan itsensä vuoksi, ei minkään muun.

”Perry.” Gren suitsi hevostaan. Hän kallisti päätään ja kääntyi napatakseen paremmin ääniä tarkoilla korvillaan. ”Kaksi hevosta. Ratsastavat lujaa suoraan meitä kohti.”

Perry ei nähnyt vielä ketään tarkkaillessaan polkua heidän edellään, mutta ratsumiesten täytyi olla Roar ja Twig. Hän vihelsi, jotta Roar saisi tietää hänen olevan paikalla. Sekunnit kuluivat hänen odottaessaan Roarin vastausta.

Sitä ei tullut.

Perry kirosi. Roarin olisi pitänyt kuulla ja viheltää takaisin.

Hän heilautti jousen olaltaan ja asetti nuolen ilman, että hänen katseensa kertaakaan jätti polun mutkaa. Myös Gren veti jousensa esiin, ja he vaipuivat hiljaisuuteen valmistautuen ottamaan vastaan mitä tuleman piti.

”Nyt”, Gren mutisi.

Perry kuuli hevoset, jotka jyrähtelivät lähemmäs. Hän veti janteen taakse ja tähtäsi polulle, kun Roar nelisti esiin koivikon sivusta.

Perry laski jousensa yrittäen käsittää tilannetta.

Roar lähestyi täyttää laukkaa, mustan ratsun kaviot multapaakkuja maasta potkien. Roarin ilme oli keskittynyt – kylmä – eikä se muuttunut, kun hän huomasi Perryn.

Twig, Grenin tavoin yksi Kuusikosta, kääntyi mutkasta hänen takanaan. Roarin lailla hän ratsasti yksin. Perryn toiveet saada Cinder takaisin murenivat.

Roar ratsasti viimeiseen saakka lujaa, ja sitten hän pysäytti ratsunsa äkisti.

Perry tuijotti häntä pitkän tovin kykenemättä lausumaan sanaakaan. Hän ei ollut odottanut, että Roarin nähdessään miettisi Liviä, mutta hänen olisi pitänyt tajuta se. Liv oli kuulunut myös Roarille. Menetyks jysähti kuin isku vasten Perryn vatsaa, yhtä rajuna kuin päiviä sitten, kun hän oli kuullut suru-uutisen ensimmäisen kerran.

”Hyvä, että pääsit turvallisesti takaisin, Roar”, hän sanoi lopulta. Hänen äänensä kuulosti kireältä, mutta ainakin hän sai sanat suustaan.

Roarin hevonen tömisteli kiihtyneenä ja viskeli päätään, mutta Roarin katse ei väistynyt.

Perry tunnisti tuon vihamielisen katseen. Se ei vain koskaan aikaisemmin ollut kohdistunut häneen.

”Missä *sinä* olet ollut?” Roar kysyi.

Kaikki kysymyksessä oli väärin. Roarin syyttävä sävy. Vihjaus siitä, että Perry oli jollain tavoin epäonnistunut.

Missä hän oli ollut? Huolehtinut neljästä sadasta ihmisestä, jotka näivettyivät luolassa.

Perry sivuutti kysymyksen ja esitti omansa. ”Löysittekö te Hessin ja

Sablen? Oliko Cinder heidän kanssaan?”

”Minä löysin heidät”, Roar sanoi kylmästi. ”Ja kyllä, heillä on Cinder. Mitä aiot tehdä asialle?”

Sitten hän napautti hevosta pohkeillaan ja ratsasti tiehensä.

He palasivat luolalle sanaakaan sanomatta. Vaivaantunut tunnelma kellui heidän päällään sankkana kuin metsän yllä leijuva savu. Edes Gren ja Twig – parhaat ystävykset – eivät liiemmin jutelleet, sillä kireä ilmapiiri oli vienyt heiltäkin halun rupertella entiseen tapaansa.

Tunnin hiljaisuus soi Perrylle runsaasti aikaa muistella viimeistä kertaa, kun hän oli nähnyt Roarin: viikko sitten, pahimman hänen koskaan kokemansa eetterimyrskyn silmässä. Roar ja Aria olivat juuri palanneet yhdyskuntaan oltuaan kuukauden poissa. Perry oli kaivannut Ariaa viikkokausia, ja kun hän oli nähnyt heidät yhdessä, hän oli kadottanut järkensä ja käynyt Roarin kimppuun. Hän oli käyttänyt nyrkkejään oletettuaan pahinta ystävästä, joka ei ollut ainuttakaan kertaa epäillyt *häntä*.

Sillä oli varmasti osansa Roarin synkkään mielialaan, mutta perimmäinen syy oli selvä.

Liv.

Perry jännittyi muistaessaan sisarensa, ja hevonen kavahti takajaloilleen hänen allaan. ”Prruu! Ei hätää, tyttö”, hän sanoi ja rauhoitteli tammaa. Hän pudisti päätään vihaisena siitä, että oli antanut ajatustensa harhailla.

Hän ei voinut antaa itsensä ajatella Liviä. Suru heikentäisi hänet – eikä hänellä ollut varaa heikkouteen, sillä hänellä oli satojen ihmisten henki käsissään. Nyt, Roarin palattua, hänen olisi vaikeampi keskittyä tehtäväänsä, mutta hän pystyisi siihen. Hänen oli pakko.

Laskeutuessaan mutkittelevaa polkua alas suojatulle luolalle hän näki Roarin vilahdukselta edempänä ja käski itseään olemaan murehtimatta. Roar oli hänen veljensä kaikin muin paitsi verisitein. He löytäisivät keinon selvittää riitansa. Keinon selvitä Livin kohtalosta.

Perry laskeutui pienelle hiekkarannalle ja jättäytyi jälkeen muiden kadotessa pimeään halkeamaan, joka johti vuoren uumeniin. Luola oli hänen henkilökohtainen kidutuksensa, eikä hän ollut vielä valmis palaamaan sinne. Kun hän oli luolassa, hän joutui ponnistamaan keskittymiskykynsä äärimmilleen pystyäkseen tukahduttamaan paniikin, joka puristi hänen keuhkojaan ja salpasi hänen hengityksensä.

”Sinä kärsit klaustrofobiasta”, Marron oli sanonut hänelle eilen. ”Se on järjenvastainen pelko ansaan joutumisesta ahtaissa paikoissa.”

Mutta hän oli myös veriherra. Hänellä ei ollut aikaa pelolle, sen enempää järjenvastaiselle kuin muullekaan.

Hän veti henkeä nauttien ulkoilmasta vielä muutaman hetken. Iltapäivän merituuli oli puhaltanut savusumun pois, ja ensimmäistä kertaa sinä päivänä hän erotti eetterin.

Siniset virtaukset kuohuivat taivaalla kuin hehkuvat, vääntyilevät aallot rajumyrskyn kourissa. Ne olivat raivokkaampia kuin koskaan – jopa eilistäkin väkivaltaisempia – mutta silti jokin kiinnitti hänen huomionsa. Siellä, missä eetteri hyökyi kiivaimmin, hän näki punaisia häivähdyksiä. Kuumat täplät toivat hänen mieleensä auringonlaskun punaisen hehkun, joka vuoti läpi kuohuvan aallonharjan.

”Näetkö tuon?” Perry kysyi Hydeltä, joka hölkkäsi hänen luokseen.

Hyde, yksi vuorovetisten parhaista näkijöistä, seurasi Perryn katsetta. Hän kavensi haukansilmiiään. ”Minä näen sen, Per. Mitä se mahtaa tarkoittaa?”

”En tiedä”, Perry sanoi, ”mutta tuskin hyvää.”

”Voisinpa nähdä Yhä-sinisen.” Hyden katse oli siirtynyt horisonttiin loputtoman valtameren tuolle puolen. ”Olisi helpompi kestää kaikki tämä, jos tietäisi, että se on siellä ja odottaa meitä.”

Perry vihasi Hyden mielialaan kasautunutta lannistumista; ummeh- tunutta, tympeää hajua, joka muistutti tomua. ”Kyllä sinä sen pian näet”, hän sanoi. ”Olet toinen, joka sen saa nähdä.”

Hyde tarttui syöttiin. Hän virnisti. ”Silmäni ovat tarkemmat kuin sinun.”

”Tarkoitin Brookea, en itseäni.”

Hyde tönäisi häntä olkapäähän. ”Ei pidä paikkaansa. Minun silmäni kantavat kahta kauemmas.”

”Olet sokea mies häneen verrattuna.”

He jatkoivat väittelyään suunnatessaan luolaan. Hyden mieliala kohosi, aivan kuten Perry oli toivonutkin. Hänen täytyisi pitää taistelutahtoa korkealla, muuten he eivät selviäisi tästä.

”Etsi Marron käsiisi ja vie hänet taisteluhuoneeseen”, hän käski Hydeä heidän päästyään sisään. ”Tarvitsen myös Reefiä ja Mollya.” Hän nyökkäsi kohti Roaria, joka seiso i muutaman askelen päässä ja tuijotti luolaa käsivarret ristissä rinnalla. ”Hae hänelle vettä ja jotain syötävää ja pyydä häntä liittymään saman tien seuraamme.”

Oli kokouksen aika. Roarilla oli tietoja Cinderistä, ja Sablesta ja Hessistä. Päästäkseen Yhä-siniseen Perry tarvitsi asukkien aluksia – hän ja Aria olivat anastaneet yhden Haaveesta, mutta se ei kantaisi riittävästi ihmisiä – ja hänen oli myös saatava tietää tarkka määränpää. Muuten he eivät lähtisi minnekään.

Cinder. Ilmakiitureita. Päämäärä.

Kolme asiaa, ja Sablella ja Hessillä oli ne kaikki. Mutta se tulisi muuttumaan.

TUNNELMA EETTERITAIVAAN ALLA TIHENTYY. AIKAA PELOLLE EI OLE.

Dystopiatrilogian jännittävä päätösosa käynnistää kuumeisen kilpajuoksun kohti merentakaista turvapaikkaa. Perryä tuleva mittelo ei pelota, mutta heimon uusille tulokkaille ulkomaailma on arvaamattomia vaaroja täynnä. Eetterimuurien lisäksi Perryllä on vastassaan leppymätön Roar, jota painaa katkeruus ja suru Livin kohtalosta. Onnistuakseen huimassa suunnitelmassaan Perry ja Aria tarvitsevat kaapatun Cinderin poikkeuksellisia kykyjä. Mahdottomalta tuntuvan pelastustehtävän panoksena on koko heimon tulevaisuus: löytävätkö he ystävänsä ja onko myyttinen paratiisi sitenkin pelkkää legenda?

Bestsellerlistoja tykittäneen sarjan aikaisemmat osat *Paljaan taivaan alla* (2012) ja *Halki ikivien* (2013) valloittivat genren ystävät ikää ja kansallisuutta katsomatta. Ekologisen katastrofin näyttämöksi muuttuneessa maailmassa tuli on irti ja tunteet räjähdysherkkiä. Virtuaalikulissien romahdettua selviytymistaistelussa vallitsevat uudet säännöt eikä aikaa pelolle ole.

N84.5 ISBN 978-951-0-40406-5 www.wsoy.fi

Päälyksen kuvat Gustavo Marx/MergeLeft Repts, Inc.
Alkuperäispäälyksen suunnittelu Michelle Taormina, päälyys Riikka Turkulainen